

ter, at fru Lene Espersen heller ikke, ligesom jeg heller ikke gør det, prøver at dysse ned, hvad der er af fejltagelser i den kampagne. Der går jeg ud og siger, at der er fejl på ATTAC's side, bestemt. Det modsatte er heldigvis også tilfældet, og det er smadder godt, for ellers har vi ingen chance for at vinde den sag. Tilsvarende har fru Lene Espersen heldigvis også allierede og ikke kun banditter på sin side i sagen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg må vist konstatere, at fru Margrete Auken og jeg er gået i to forskellige kapitalistiske skoler, og det er så en nøgtern vurdering af det, men det kan vi jo altid tage en diskussion om på et senere tidspunkt.

Jeg tror, at en af pointerne, sagt til fru Margrete Auken, hvis det, der egentlig er målet, er, at WTO-runden skal ende i øget markedsadgang og frihandel, er, at vi skal holde lidt fat i, hvad det er, WTO's generaldirektør, Mike Moore, har påpeget gang på gang, nemlig at alle parter må give sig.

Amerikanerne må give sig, når det gælder handelshindringer, når det gælder eksportsubsidier. EU må give sig, når det gælder vores forfærdelige landbrugsstøtte, som vi ønsker afviklet. Og udviklingslandene må acceptere, at implementeringsdiskussionen, som jeg synes udenrigsministeren faktisk fik redegjort for på en meget, meget nuanceret måde, må acceptere, at det er et spørgsmål, vi bliver nødt til at forhandle om. Det er det allerallerlervæsentligste, hvis man i Qatar skal nå til en afgørelse.

Og så må jeg sige til fru Margrete Auken, at det, der jo en gang imellem er med til at forvirre billede ikke mindst i forhold til den tredje verden, er, at den vestlige verden lidt som en hund i et spil kegler kommer rendende med alle mulige andre dagsordener, der gør, at de får fornemmelsen af, at miljø- og forbrugerbeskyttelse og alt muligt andet bliver brugt som en yderligere handelshindring. Der har vi altså, synes jeg, en afgørende rolle at spille med at få sat en dialog i gang, så det ikke er handelshindringer, men det er frihandel, der er på dagsordenen.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Hr. Egil Møller som ordfører.

Egil Møller (DF):

Da Dansk Folkepartis sædvanlige ordfører på dette område, hr. Kristian Thulesen Dahl, ikke

har mulighed for at være til stede, skal jeg på hans og Dansk Folkepartis vegne fremføre følgende:

Dansk Folkeparti er grundlæggende tilhænger af frihandel. Vi tror på, at det fremmer en god udvikling i verden, at toldbarrierer nedbrydes og varerne kan handles friere. For de mindre udviklede lande i verden er det afgørende vigtigt, at de har markedsadgang til vore markeder.

Forudsætningen for en sund økonomisk udvikling er jo ikke, at der til stadighed overføres økonomiske summer fra nogle lande i verden til andre. Derimod skal en sund økonomisk udvikling baseres på, at virksomheder kan se en gevinst i at placere sig eller opstå i lande, hvorfra man kan eksportere til andre lande.

Selvfølgelig er produktion, som er lønfølsom, tilbøjelig til at flytte til nogle af de lande, som i dag desværre forekommer håbløst underudviklede. Men det kræver for det første, at landene politisk er forholdsvis stabile, samt at der er mulighed for eksport af varer til andre markeder.

Det er bl.a. dette, en ny WTO-runde skal sikre: større markedsadgang for de underudviklede lande. Herudover skal tages stilling til det spørgsmål, som er mere problematisk set med Dansk Folkepartis øjne, nemlig længere overgangsordninger for en række af de handelspolitiske forpligtelser, udviklingslandene har indgået. Men for at nå et resultat er vi indstillede på, at der må gives og tages og udvises fleksibilitet.

Dansk Folkeparti ser gerne, at der gøres mere for at undgå monopollignende tilstande på markeder. Det er vigtigt, at monopolføretagender ikke kan dumpe deres varer på et marked og fuldstændig udkonkurrere et ellers for forbrugerne sundt alternativ. Gennemsigthed på dette område er afgørende.

Det kaos, vi så i Seattle i december 1999, skal helst ikke gentage sig i Qatar til november. Vi må håbe, at forberedelserne når at blive bedre end sidst.

Vi vil også følge bestræbelserne på at inkludere miljø og forbrugerrettigheder. Specielt hvad angår det første, er det et særligt problematisk område, idet udviklingslandene sammen med USA har problemer her.

I forbindelse med debatten efter Seattle rejste der sig en særlig diskussion om, hvorvidt det vil være en fordel at have en parlamentarisk forsamling, som kan følge arbejdet i WTO. Man kan altid diskutere, hvordan det rent praktisk skal foranstalles, men selve ideen om, at parla-